

Kapitola 10 – Vědec

Týden po našem rozhovoru s kapitánem Strong Hoofem jsem byl propuštěn z nemocnice. Zamířil jsem rovnou na loď. Cestu jsem si pamatoval jen letmo, ale stačilo se párkrát zeptat a hned jsem šel opět správným směrem. Několik kadetů si myslelo, že jsem taky z akademie i když jsem jí opustil před několika lety. Vtipkovalo se mnou a trochu si ze mne dělali i srandu. Chtěl jsem být vážný, důstojný a respektovaný, ale naštěstí se nedotkli žádné z mých citlivých stránek, takže jsem je nechal v jejich omylu a vtipkoval jsem taky.

Za pár desítek minut jsem klusal po dřevěném můstku a skočil jsem na palubu. Kapitán zrovna spal opřený o kovový trám, který držel gondolu. Přišel jsem k němu a uvědomil si, že používá můj kabát jako přikrývku. Strhnul jsem ho z něj. Nejprve začal mlaskat a ohmatávat se a pak když zjistil, že mu je najednou zima a kabát je pryč, probudil se.

„Ach, mylorde, nečekal jsem vás.“

Podíval jsem se, jestli někdo není kolem. Když jsem zjistil, že paluba je prázdná a jen u kormidla stojí Helm Wane, pozdravil jsem jí zamáváním a opět se otočil na kapitána.

„Pojď se mnou do kajuty.“

Okamžitě se probudil. Vstal a následoval mne. Doklusal jsem do jeho kajuty, počkal, až kapitán za sebou zavře dveře a začal jsem mluvit.

„Oceňuji, že ses postaral o můj kabát.“

Oblékl jsem si ho a když jsem zjistil, že nic nechybí, jen ho bude třeba trochu vyprat, byl jsem relativně spokojený. Mé obavy se nevyplnily.

„Jo, promiň. Měl jsem ti ho donést.“

„Hlavně, že se mu nic nestalo. Teď zas trochu pracovně. Vědec je tady?“

Strong Hoof přikývl.

„Jo, je v kajutě. Mám obavy, že mi vyhodí loď do povětří, celou dobu něco kutí, experimentuje s nějakýma látkama a nenechá si říct.“

„Zkusím mu domluvit. Co tvůj mechanik?“

„Zdá se, že se uklidnil. Je ale trochu zatrpklý. Nerad se se mnou od té doby vídá a je pořád ve strojně. Jen občas zajde do jídelny.“

Povytáhnu obočí a vzpomenu si.

„No vidíš, málem bych zapomněl. Domluvil ses s kuchařem na jídelníčku a tak?“

Negativně zakýval hlavou.

„Abych pravdu řekl, tak ne. Požádal jsem ho, ať na tom začne pracovat a dal mi seznam prvních zásob, které potřebuje. Nějaké obilí, ovoce a konzervované ovoce. Seznam a přibližný počet mi dal sem na stůl.“

Přišel k svému stolu a začal hledat onen papír. Pak si uvědomil, že na stole není a šáhl do šuplíku. Vyndal ho a předal mi ho. Letmo jsem ho prohlédl a pokyvoval hlavou.

„Domluví se s armádním zásobovačem. Něco seženeme a pokud ne, nakoupím to ve městě. Vyříd mu, že brzy dostane své zásoby. Co zbrojnice? Podíváme se na ní?“

„Můžeme.“

Kapitán si vzal klíček, který mu visel vedle dveří a dal si ho do kapsy. Pokynul mi kopytem, ať vyjdu ven, což jsem ihned slušně splnil. Všiml jsem si také jeho znaménka. Rozkrojené jablko a půlka zlaté hvězdy. Nechápu, proč jsem si toho nevšiml dřív.

„Proč máš ve znaménku tu hvězdu?“ zeptal jsem se ze zvědavosti.

„Prosím?“ zeptal se nechápavě.

„Proč máš ve znaménku tu hvězdu, Strongu. Jablko tam máš kvůli svému rodokmenu, ale proč tam máš i tu hvězdu.“

Přemýšlel, jestli mi to má říct nebo ne, ale nakonec mi odpověděl.

„Protože jsem větroplavec. Jsem u vzducholodí a o těch se přece říká, že doplují ke hvězdám.“

Klepl jsem se do čela kopytem.

„To mě mohlo napadnout.“

Došli jsme ke zbrojnici. Strong Hoof otevřel svým klíčkem a odsunul větší pancéřové dveře.

„Doufám, že máš nějaký náhradník?“

„Na celé lodi jich je několik. Některé jsou schované, jiné jsou u každého člena posádky.“

Zasměji se.

„Kdy dostanu já?“

Kapitán se zarazil, protože na tohle zapomněl a tak nějak se tím nezabýval.

„Udělám ti kopii.“

„To budu moc rád,“ s těmito slovy vejdu dovnitř. Pušky, pistole, kordy, soudky s prachem a jakési mosazné nábojnice byly vzorně vyskládané po celé docela velké místnosti. Byly tu všechny možné druhy, vícehlavňové, klasické a i některé upravené. Na jedné jsem i viděl trochu větší dalekohled. Zastavil jsem se u těch mosazných nábojnic a zeptal se na ně.

„Ty děláš Screw. Jsou do gatlingů, rotačních pušek. Plány jsem ti dal ještě v nemocnici.“

Přikývl jsem.

„Ano, pamatuji si. Také tam bylo vyřešené odsávání dýmu a dalších věcí.“

Kapitán se napřímil a začal pyšně povídat.

„Většina těchto zbraní je nějak modifikovaná a na všech modifikacích pracoval Screw Hammerhead. Třeba tady. Tahle puška s dalekohledem má pracovní název Ostřelovačka. Je to celostátní novinka a patrně jeden z minima exemplářů.“

„Přitom je to tak jednoduché,“ žasnu.

Strong Hoof se svého mechanika zastal.

„Bohužel nesouhlasím. Je třeba dalekohled nastavit tak, aby měl to nejlepší a zároveň nejlépe využitelné zvětšení. Také je důležité ho seřídit, aby nebylo rozhozené zaměřování. Za tímto skvostem se skrývají hodiny trpělivé a velice přesné práce.“

Půjčil jsem si jí, vyzkoušel zvětšení dalekohledu a uznale pokýval hlavou. Ve stejném duchu probíhal i zbytek prohlídky, a když kapitán zamykal zbrojnici, začal jsem i pomalu uznale tleskat kopytem.

„Musím uznat, že tvůj mechanik je opravdu talent. Jen kdyby ještě uměl krotit své emoce a nemlátil mladé šlechtice.“

Kapitánovi trochu spadl úsměv.

„Jak moc jsi obeznámen s jeho případem?“

Začal jsem hovořit trochu vážnějším tónem. Zatímco jsme se přesunuli ke kajutě vědce, vysvětlil jsem mu vše. Zakončil jsem to větou.

„Já vím, kdyby zmlátil mého otce tak pokrčím rameny a řeknu, to se stalo, ale nechápu, proč mlátil mě.“

Sotva jsem šáhl na kliku u dveří. Ozval se výbuch. Podíval jsem se na Stronga.
„Zbrojnice?“

Na jeho tváři se objevil vážný a trochu ustrašený výraz.
„Ne, laboratoř.“

Otevřel jsem dveře a viděl jsem vědce v bílém plášti, začouzeným obličejem, leteckými brýlemi na očích a doutnajícím kotlíkem nad kahanem. Podíval se na nás jako když se nic nestalo a zeptal se:
„Dobrý den pánové.“
„Nestalo se vám nic?“

Vědec vypnul plyn a uhasil kahan. Přišel k nám a potřásl si s námi kopytem.
„Ne, jsem zcela v pořádku. Experimentoval jsem s novou směsí a omylem jsem přisypal o zrnko víc zkrystalizovaného nitroglycerinu, než jsem měl. Mám dojem, že s vámi se ještě neznám.“
„Lord Frola val Hallen. Velitel nadcházející expedice a částečně i její mecenáš.“

Crystal Clear se přívětivě usmál.
„Velice mě těší,“ řekl a posunul si brýle. Byl vidět obrys na jeho obličejí a bylo to trochu komické.
„Čím vám mohu posloužit, pane Froldo?“

Otrlost mu rozhodně nechybí, ale tihle vědci si vždycky žili trochu vlastním životem.
„Jak často ještě hodláte experimentovat s výbušnými látkami?“

Crystal Clear se zamyslel.
„Hm..., obávám se, že docela často. Víte, nemohl jsem si dovolit v mém starém domě experimentovat s tolik nebezpečnými látkami, takže tohle pole je poměrně neprobádané. Nicméně chápu kam tím míříte. Nelíbí se vám, že ohrožuji tuhle loď, chápu to správně?“

Přikývl jsem.
„Víte, vzducholodě bývají velice nebezpečné místo. Dokonce i ty vojenské. V balonu je hodně vodíku a stačí trochu větší jiskra a může vše vybuchnout. Samozřejmě, že se snažíme vše ochránit a zásobníky mají pancéřovou a pěnovou ochranu, ale není dobré pokoušet štěstí.“

Vědec nesouhlasil.
„Štěstí je irelevantní veličina, ale rozumím vám.“

Nakonec mne napadlo jedno řešení.
„Na druhou stranu, já vás nechci omezovat ve vašem výzkumu. Najdu vám dům někde tady v přístavišti vhodný pro vaše experimenty a dám vám ho k dispozici.“
„To by od vás bylo velice laskavé. Nejsem si jist, jestli vám někdy budu moci splatit tento čin.“

Potřásl jsem si s ním kopytem a potvrdil tak naší dohodu.
„Nebojte se, vaše vědomosti a účast v této expedici je daleko větší přínos, než jeden dům pro vaše experimenty.“
„Znamenitě. Teď pokud mne omluvíte, sbalím si své věci a budu se věnovat něčemu méně nebezpečnému. Stačí mi pak jen říct, kam a kdy se mám nastěhovat.“

Rozloučil jsem se.
„Na shledanou, pane Cleare.“
„Na shledanou pane Froldo a také vy pane kapitáne.“

Strong Hoof se také rozloučil. Vyšli jsme na chodbu a tam si kapitán náležitě oddychl.
„Teda, teď mi spadl kámen ze srdce. Ještě pár takových experimentů a museli bychom letět

jinou vzducholodí.“